

Arrest

nr. 131 560 van 16 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17/7/1981 te Noqui.

*Op 18 juni 2013 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 3 april 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.*

*Op 17 juli 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. U bleef bij uw eerdere verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, namelijk dat u verdere vervolging vreest*

door de Angolese overheid, omdat u beschuldigd werd van samenwerking met het FLEC. Verder gaf u aan dat uw familie in Angola vorige maand vertelde dat de politie u thuis nog was komen zoeken. U legde kopie van een geboortetest (dd.13/6/2014) op uw naam, een bundel medische attesten, een uitspraak van de jeugdrechtbank te Brussel (dd. 3/10/2013) en een brief van (waarschijnlijk) uw advocaat neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient te worden benadrukt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het CGVS op 3 april 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd gegeven en dit omdat u de reden van uw vervolging door de Angolese overheid niet aannemelijk maakte en u erg vage en niet-doorleefde – en bijgevolg niet geloofwaardige – verklaringen aflegde betreffende uw beweerde arrestatie, detentie en ontsnapping.

Verder dient te worden vastgesteld dat er wat uw dossier betreft, geen nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbrengt, namelijk dat uw problematiek nog steeds actueel is en uw familie u vorige maand op de hoogte bracht dat de Angolese politie u bij u thuis kwam zoeken (verklaring meervoudige aanvraag, dd. 23/7/2014, vraag 15), en de documenten die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbrengt, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die – zoals u in uw ‘verklaring meervoudige aanvraag’, dd. 23/7/2014, vraag 15 zelf aangaf – volledig zouden voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. Er moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen, omdat u de reden van uw vervolging door de Angolese overheid niet aannemelijk maakte en u erg vage en niet-doorleefde – en bijgevolg niet geloofwaardige – verklaringen aflegde betreffende uw beweerde arrestatie, detentie en ontsnapping.

Met betrekking tot **de kopie een geboortetest (dd.13/6/2014) op uw naam**, dient te worden opgemerkt dat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) bevat waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Verder dient te worden opgemerkt dat - als het door u geboortetest werkelijk authentiek zou zijn -het feit dat uw familie bij de Angolese autoriteiten op 13/6/2014 een geboortetest op uw naam aanvroeg én verkreeg, aantoonde dat de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ of het ‘risico op het lijden van ernstige schade’ ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien leverden de Angolese autoriteiten dit document af, wat ze logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Met betrekking tot **de bundel medische attesten**, moet het volgende worden opgemerkt. Het psychiatrisch verslag van Dr. R. (dd. 8/11/2013) werd reeds ter kennis gebracht naar aanleiding van uw **eerste asielaanvraag**. Dit verslag spreekt over een mystiek delirium en agressief en onaangepast gedrag tegenover het personeel van het opvangcentrum. Volgens dit attest toonde u een positieve evolutie. Uit dit psychiatrisch rapport blijkt niet dat u te kampen zou hebben met geheugenverlies en wordt er evenmin een verband gelegd met de problemen die u zou gekend hebben in uw land van herkomst, waardoor dit attest niet kan aantonen dat uw huidige psychiatrische problemen, die door het Commissariaat-generaal erkend worden, voortvloeien uit de door u aangehaalde gebeurtenissen. Bovendien oordeelde het CGVS op 3 april 2014 dat u erg vage en niet-doorleefde – en bijgevolg niet geloofwaardige – verklaringen aflegde betreffende uw beweerde arrestatie, detentie en ontsnapping, gebeurtenissen waardoor u volgens uw verklaringen in uw eerste asielaanvraag, ziek werd. Het niet gedateerde attest van Dr. R. vermeldt dat u op 27/1/2014 geen coherent interview op het CGVS kon afleggen en verwijst naar het hogerop besproken medische verslag van 8/11/2013 (supra). De kwaliteit van uw gehoor dd.27/1/2014 en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS

(details, data, namen) laat echter duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf tijdens het gehoor op het CGVS en de invulling van de vragenlijst van het CGVS overigens op geen enkel ogenblik aan omwille van concentratie- of herinneringsproblemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen betreffende uw beweerdde betrokkenheid bij het FLEC en de als gevolg hiervan door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Betreffende het door uw arts, Dr. R. ingevulde medische certificaat van de DVZ (procedure 9ter) dd. 11/6/2014, dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Verder zijn deze gegevens niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uit de uitspraak van de jeugdrechtsbank te Brussel (dd. 3/10/2013), blijkt dat uw kinderen M.M.R. en M.M.M. in een pleeggezin geplaatst werden, nadat u gedwongen opgenomen werd in het AZ Sint-Lucas nadat u één van uw kinderen in een houdgreep hield en sloeg met een bijbel. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie waarin u en uw kinderen zich bevinden, dient opgemerkt te worden dat dit element verder geen afbreuk doet aan hogervermelde vaststellingen.

Het door u neergelegde verzoekschrift van (waarschijnlijk) uw advocaat, datum onbekend handelt over de eerder besproken medische problemen en brengt geen nieuwe elementen aan buiten diegene die u reeds aanbracht bij uw asielaanvragen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster vat haar verzoekschrift van 13 augustus 2014 aan met een opsomming van de neergelegde *“geneeskundige getuigschriften”*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat uit deze attesten niet blijkt dat verzoekster lijdt aan geheugenverlies noch dat er een verband is met de problemen in het land van herkomst, meent verzoekster dat hieruit blijkt dat de inhoud van deze documenten volledig verkeerd werd begrepen, waardoor de bewijskracht ervan miskend werd en de motiveringsplicht geschonden werd.

Indien een psychiater stelt dat verzoekster niet in staat is om op 24 januari 2014 op een coherente manier haar problemen over de vervolging in Angola uiteen te zetten, kan volgens verzoekster niet het tegendeel beweerd worden *“zonder te motiveren waarom”*.

Waar de commissaris-generaal laat gelden dat de kwaliteit van het verhoor op 27 januari 2014 en van de opgetekende verklaringen in de vragenlijst duidelijk laten zien dat verzoekster over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen en zij tijdens het verhoor op geen enkel ogenblik de indruk gaf omwille van concentratie- of herinneringsproblemen op concrete vragen over haar asielmotieven niet te kunnen antwoorden, wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing eveneens vermeldt dat verzoekster *“niet-doorleefde indrukken”* gaf, waaruit de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven wordt afgeleid.

Volgens verzoekster wordt geenszins de diagnose van de psychiater, volgens dewelke zij niet in staat is op een behoorlijke manier zich uit te drukken eind januari, ontkracht.

Verzoekster wijst erop dat het getuigschrift van 11 juni 2014 over een post-traumatisch stresssyndroom spreekt en het vonnis van de jeugdrechter het over problemen die wellicht te maken hebben met de onzekere en precaire verblijfstoestand van verzoekster heeft.

Zij is van oordeel dat de bewering dat uit deze documenten niet blijkt dat de psychische problemen niet hun oorzaak vinden in de aangehaalde vluchtmotieven, strijdig is met de inhoud van het geneeskundig getuigschrift, waardoor de motiveringsplicht geschonden wordt, maar ook met het gezag van gewijsde van het vonnis van de jeugdrechtbank.

Zij wijst erop dat het bewijs in vluchtelingenrecht vrij is (RvS 2 juli 1996, nr. 60.635; 15 april 2003, nr. 118.359) en dat een vonnis van de jeugdrechter, dat verwijst naar een verslag van het maatschappelijk onderzoek van zijn sociale dienst en stelt dat de psychologische problemen van verzoekster wellicht te maken hebben met haar precaire en onzekere verblijfstoestand, die het gevolg zijn van haar vlucht, een bewijs is van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekster wijst op het geneeskundig getuigschrift van 11 juni 2014, waaruit zou blijken dat de psychische problemen te maken hebben met de problemen in Angola. Volgens haar is dit *“een nieuw gegeven waardoor verwerende partij niet kon beslissen de nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen”*.

Zij stelt dat: *“een geneeskundig getuigschrift (in casu de combinatie van dat van 11 juni 2014 en het ongedateerde volgens hetwelk eind januari 2014 verzoekster niet kon ondervraagd worden) waaruit blijkt dat verzoekster een PTSS-syndroom heeft, ten gevolge waarvan ze tijdens de eerste asielaanvraag geen ernstige verklaringen kon afleggen, is een nieuw gegeven (RvV 26 augustus 2013, nr. 108.583; 6 januari 2014, nr. 116.487; 20 februari 2014, nr. 119.223)”*.

Volgens verzoekster *“maakt het feit geen rekening te houden met de vaststelling van de psychiater van PTSS een schending van de formele motiveringsplicht uit, vermits verzoekster uit de beslissing niet kan afleiden waarom verwerende partij daarmee geen rekening houdt”*; de stelling dat verzoekster dit document kan aanwenden voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen is volgens verzoekster *“onvoldoende en bovendien rechtens onjuist, vermits een vreemdeling die zich in de toepassingsvoorwaarden zowel van artikel 9ter als van artikel 48/4 Vw. bevindt, mag kiezen tussen het ene of het andere; m.a.w. de vreemdeling die een beroep kan doen op artikel 9ter Vw., wordt niet verboden/verhinderd een asielaanvraag in te dienen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008)”*, temeer gezien zij in de eerste plaats geen subsidiaire bescherming maar wel de vluchtelingenstatus vraagt.

Verzoekster benadrukt verder *“dat het meedelen van dit geneeskundig getuigschrift niet gebeurt om aan te geven dat er thans medische problemen zijn die op zichzelf een beschermingsstatus rechtvaardigen, doch vooral of uitsluitend ter ondersteuning van het gegeven dat verzoekster als gevolg van PTSS eind januari 2014 geen verklaringen kon afleggen die voldoende geloofwaardig zijn”*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat *“weinig doorleefde indrukken zorgen ervoor dat ook ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie”*, voert verzoekster aan dat *“het eigene van een PTSS is immers een patroon van emotionele afvlakking en vermijddgedrag”*, waardoor verzoekster het moeilijk had om meer details te geven en een *“doorleefde indruk”* te maken.

Wat het neergelegde geboortecertificaat betreft, laat verzoekster gelden dat men bij het bewijs van de identiteit enige soepelheid aan de dag dient te leggen en dat een geboortecertificaat een identiteitsbewijs kan uitmaken of minstens haar identiteit aannemelijk kan maken.

Zij stelt dat het recent bekomen van een identiteitsbewijs niet noodzakelijkerwijze een aanwijzing uitmaakt van het feit dat de overheid een persoon niet vervolgt, temeer gezien rekening moet worden gehouden *“met de aard van de overheid die het document aflevert”*. Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal niet uitlegt *“waarom de afdeling burgerlijke stand en bevolking van de stad Luanda, die het document heeft afgeleverd, op de hoogte zou moeten zijn van het feit dat de politie naar verzoekster zoekt”* en meent *“zelfs in België, waar de overheid toch beter georganiseerd zal zijn dan in Angola, is dat niet het geval”*.

Ten slotte gaat verzoekster in op argumenten aangaande haar (on)geloofwaardigheid, zoals vermeld in de beslissing van de commissaris-generaal inzake haar eerste asielaanvraag.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *“nietig te willen verklaren en verweerder uit te nodigen de medische toestand, vooral op psychisch vlak, van verzoekster te onderzoeken”*.

2.2. Beoordeling

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat zij vervolging vreest door de Angolese overheid omdat zij beschuldigd werd van samenwerking met het FLEC. Haar eerste asielaanvraag werd geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift ingaat op argumenten aangaande haar (on)geloofwaardigheid, zoals besproken in de beslissing van de commissaris-generaal inzake haar eerste asielaanvraag, waartegen zij niet in beroep ging bij de Raad, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in de huidige asielprocedure slechts onderzoekt of er nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Met betrekking tot het neergelegde ongedateerde attest van Dr. R. dat vermeldt dat verzoekster op 27 januari 2014 geen coherent interview op het Commissariaat-generaal kon afleggen, voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat in de bestreden beslissing geenszins de diagnose van de psychiater, volgens dewelke zij niet in staat is op een behoorlijke manier zich uit te drukken eind januari, ontkracht wordt. Waar de commissaris-generaal laat gelden dat de kwaliteit van het verhoor op 27 januari 2014 en van de opgetekende verklaringen in de vragenlijst duidelijk laten zien dat verzoekster over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen en zij tijdens het verhoor op geen enkel ogenblik de indruk gaf omwille van concentratie- of herinneringsproblemen op concrete vragen over haar asielmotieven niet te kunnen antwoorden, wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing eveneens vermeldt dat verzoekster "*niet-doorleefde indrukken*" gaf, waaruit de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven wordt afgeleid.

De Raad stelt echter vast dat uit dit attest vooreerst kan worden afgeleid dat het werd opgesteld ná 27 januari 2014 ("*...que l'état psychologique de ma patiente Mme M.M. ne lui permettait pas d'être entendu au CGRA le 27/1/14*"), doch voor het overige niet gedateerd is, waardoor niet vastgesteld kan worden wanneer Dr. R. tot de conclusie is gekomen dat verzoekster in januari 2014 niet kon gehoord worden. Aangezien duidelijk blijkt dat dit attest werd opgesteld na het gehoor naar aanleiding van de eerste asielaanvraag en het tijdens die procedure nooit werd voorgelegd bij het Commissariaat-generaal kon de commissaris-generaal dit ook niet meenemen in zijn beoordeling bij het nemen van zijn toenmalige beslissing. Om te verantwoorden waarom verzoekster niet kon worden gehoord op 27 januari 2014 verwijst Dr. R. in zijn attest naar het medisch rapport van 8 november 2013, dat melding maakt van een mystiek delirium en agressief gedrag. Dit rapport werd uitgebreid besproken in de bestreden beslissing genomen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag. De beslissing van 3 april 2014 stelde hierover dat uit dit rapport niet blijkt dat verzoekster te kampen had met geheugenverlies en er evenmin enig verband kan worden gelegd met de problemen die verzoekster in haar herkomstland zou gehad hebben waardoor dit attest niet aantoont dat de erin vermelde psychiatrische problemen die het Commissariaat-generaal overigens volledig erkent, voortvloeien uit de door verzoekster aangehaalde problemen. Ook blijkt uit het gehoorverslag naar aanleiding van de eerste asielaanvraag dat verzoekster tijdens dat gehoor werd bijgestaan door haar advocaat. De advocaat maakt weliswaar melding van psychologische problemen maar voegt er ook aan toe: "*tijdens het gehoor heeft ze toch op een groot deel van de vragen geantwoord, ondanks haar huidige moeilijkheden*".

De commissaris-generaal is dan ook correct tot de vaststelling gekomen dat het ongedateerde attest van Dr. R. geen nieuw element is dat de kans voor verzoekster aanzienlijk groter maakt op internationale bescherming.

Aangaande het medische certificaat d.d. 11 juni 2014, bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat het getuigschrift over een post-traumatisch stresssyndroom spreekt en het vonnis van de jeugdrechter het over problemen die wellicht te maken hebben met de onzekere en preciaire verblijfstoestand van verzoekster heeft. Zij is van oordeel dat de bewering dat uit deze documenten niet blijkt dat de psychische problemen niet hun oorzaak vinden in de aangehaalde vluchtmotieven, strijdig is met de inhoud van het geneeskundig getuigschrift, waardoor de motiveringsplicht geschonden wordt, maar ook met het gezag van gewijsde van het vonnis van de jeugdrechtbank. Verzoekster wijst op het geneeskundig getuigschrift van 11 juni 2014, waaruit zou blijken dat de psychische problemen te maken hebben met de problemen in Angola. Volgens haar is dit

“een nieuw gegeven waardoor verwerende partij niet kon beslissen de nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen” en verwijst naar arresten van de Raad d.d. 26 augustus 2013, 6 januari 2014, 20 februari 2014.

De Raad merkt dienaangaande op dat, nog daargelaten dat dit document bestemd is voor de specifieke procedure waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, de commissaris-generaal in zijn verweernota terecht opmerkt dat het getuigschrift (i) niet onderbouwd wordt door een uitgebreid psychiatrisch verslag; (ii) slechts in hypothetische bewoordingen spreekt over het bestaan van een post-traumatisch stresssyndroom in hoofde van verzoekster (*“Décompensation psychotique ... **probablement** dans le cadre d'un PTSD”*); en ten slotte (iii) geenszins aangeeft dat verzoeksters cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. een verband tussen de door verzoekster aangehaalde feiten en dit attest is bijgevolg niet aangetoond.

Waar verzoekster betoogt dat de stelling van de verwerende partij volgens dewelke zij dit document kan aanwenden om aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op dit vlak onvoldoende is en rehtens onjuist kan worden gewezen op het volgende. Het was duidelijk de bedoeling van de wetgever in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds en andere personen, die de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht, anderzijds. Als rechtvaardigingsgrond voor dit verschil in behandeling wordt gewezen op het objectief criterium van de grond van de aanvraag, namelijk het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, dan wel op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt een beroep te doen op de subsidiaire bescherming (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10*).

Dit uit zich dan ook in de bewoordingen van artikel 48/4, waarin het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten door te stellen dat *“de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)”*. Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is. Het motiveerde dat dit verschil op een objectief criterium berust, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade. Een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet sluit inderdaad niet uit dat de aanvrager daarnaast om subsidiaire bescherming verzoekt op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zij het gesteund op andere dan medische gronden.

De voorbereidende werken stellen hierover: *“(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder toepassing van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die ernstig ziek zijn via de asielprocedure te behandelen en dit om de volgende redenen: - De asielinstanties beschikken niet over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of het land waar zij kunnen verblijven, in te schatten; (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstige zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”* (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10*).

De in het verzoekschrift geciteerde passage uit het vonnis van de jeugdrechter dat zich evenwel niet in het administratief dossier bevindt, noch werd toegevoegd aan het verzoekschrift, stelt dat de psychologische problemen **wellicht** te maken hebben met de onzekere en preciaire verblijfstoestand van verzoekster, toont evenmin aan dat er een verband zou zijn tussen de door verzoekster aangehaalde feiten aan de basis van haar asielrelaas en haar psychologische problemen.

Wat het neergelegde geboortetestament betreft, laat verzoekster gelden dat men bij het bewijs van de identiteit enige soepelheid aan de dag dient te leggen en dat een geboortetestament een identiteitsbewijs kan uitmaken of minstens haar identiteit aannemelijk kan maken.

De Raad stelt vast dat, nog daargelaten dat het geboortetestament slechts een kopie is, dit document indien wordt aangenomen dat het een authentiek stuk zou zijn geenszins een element is dat de kans

aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De Raad treedt de commissaris-generaal wat dat betreft immers bij waar hij in de bestreden beslissing het volgende opmerkt:

*“Met betrekking tot **de kopie een geboortetest (dd.13/6/2014) op uw naam**, dient te worden opgemerkt dat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) bevat waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Verder dient te worden opgemerkt dat - als het door u geboortetest werkelijk authentiek zou zijn - het feit dat uw familie bij de Angolese autoriteiten op 13/6/2014 een geboortetest op uw naam aanvraag én verkreeg, aantoonde dat de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ of het ‘risico op het lijden van ernstige schade’ ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien leverden de Angolese autoriteiten dit document af, wat ze logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk gezocht werd.”*

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat het recent bekomen van een identiteitsbewijs niet noodzakelijkerwijze een aanwijzing uitmaakt van het feit dat de overheid een persoon niet vervolgt, omdat rekening moet worden gehouden *“met de aard van de overheid die het document aflevert”*. Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal niet uitlegt *“waarom de afdeling burgerlijke stand en bevolking van de stad Luanda, die het document heeft afgeleverd, op de hoogte zou moeten zijn van het feit dat de politie naar verzoekster zoekt”* en meent *“zelfs in België, waar de overheid toch beter georganiseerd zal zijn dan in Angola, is dat niet het geval”*.

Deze ongestaafde beweringen kunnen de argumentatie in de bestreden beslissing niet weerleggen.

De Raad wijst erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering overigens niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Gelet op het bovenstaande treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER